Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om a) Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur

[COM(2018) 378 final – 2018/203 (COD)]

och b) Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (”delgivning av handlingar”)

[COM(2018) 379 final – 2018/204 (COD)]

(2019/C 62/09)

Föredragande: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Remiss	a) Europaparlamentet, 10.9.2018
	b) Europaparlamentet, 10.9.2018
Rättslig grund	Artikel 304 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt
Ansvarig facksektion	Facksektionen för inre marknaden, produktion och konsumtion
Antagande av facksektionen	2.10.2018
Antagande vid plenarsessionen	17.10.2018
Plenarsession nr	538
Resultat av omröstningen	184/0/9
(för/emot/nedlagda röster)	

1. **Slutsatser och rekommendationer**

1.1 EESK noterar kommissionens förslag om ändringar av förordningen om bevisupptagning och av förordningen om delgivning av handlingar.

1.2 EESK uppmanar kommissionen att ta hänsyn till synpunkterna i detta dokument avseende kommissionens förslag, i synnerhet de som framförs i punkterna 5.2, 5.3, 5.4, 5.5, 5.9, 5.10, 6.3, 6.4 och 6.6, eftersom det utan ett verkligt rättsligt område inte är möjligt att utnyttja den inre marknadens friheter fullt ut.

2. **Bakgrund**

2.1 I syfte att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen (EU) fastställs genom artikel 81 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) grunden för utvecklingen av det så kallade civilrättsliga samarbetet i mål och ärenden med gränsöverskridande följder, genom att EU ges behörighet att besluta om åtgärder om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och bestämmelser.

2.2 Där inrättas ett rättsligt krav på beslut om åtgärder, när det är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera smidigt, för att säkerställa ömsesidigt erkännande mellan medlemsstaterna av domstolsavgöranden och utomrättsliga avgöranden, verkställigheten av dessa samt samarbete som rör bevisupptagning.

2.3 För att reglera den rättsliga hjälpen medlemsstaterna emellan ersatte EU de system som inrättades genom Haagkonventionerna i och med antagandet av följande juridiska instrument:

2.3.1 Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 ([1]) om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur, antagen på Förbundsrepubliken Tysklands initiativ (nedan kallad *förordningen om bevisupptagning*), som är tillämplig i alla medlemsstater förutom Danmark.

2.3.2 Genom den förordningen inrättas ett EU-omfattande system för direkt och snabbt översändande av framställningar om bevisupptagning mellan domstolar och verkställighet av sådana framställningar, och det föreskrivs exakta regler vad gäller framställningarnas form och innehåll. Genom förordningen har ett system för direkta bilaterala kontakter mellan domstolar skapats som ersätter det tidigare systemet enligt vilket framställningarna översändes från domstolen i en medlemsstat till det centrala organet i den andra medlemsstaten.

2.3.3 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 ([2]) om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (nedan kallad *förordningen om delgivning av handlingar*), som är tillämplig i alla medlemsstater ([3]).

2.3.4 Denna förordning ska tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en handling inom ramen för utomrättsliga avgöranden ska översändas från en medlemsstat till en annan för delgivning. Den är emellertid inte tillämplig i ärenden som rör skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller när det gäller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet (acta jure imperii).

2.4 EESK har alltid sett positivt på skapandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i EU, vilket – bland annat – innebär att vissa åtgärder måste vidtas på områdena rättsligt samarbete och civilrättsliga frågor för att medborgare och företag inte ska hindras eller avskräckas från att utöva sina rättigheter på grund av att medlemsstaternas rättsliga system är inkompatibla eller komplicerade.

2.5 I alla händelser är det av yttersta vikt för att det europeiska rättsliga området ska kunna skapas att samarbetet mellan domstolarna förbättras. Förfarandena måste därför förenklas och påskyndas så att funktionsstörningar och fördröjningar undviks.

3. **Kommissionens förslag**

3.1 Kommissionens förslag syftar till att ändra de två befintliga förordningarna avseende bevisupptagning och delgivning av handlingar.

3.2 *Förslaget om ändring av förordningen om bevisupptagning*

3.2.1 Förslaget strävar efter att förbättra hur området med frihet, säkerhet och rättvisa och den inre marknaden fungerar, genom att förbättra och påskynda gränsöverskridande bevisupptagning.

3.2.2 Avsikten är att anpassa förordningen till den tekniska utvecklingen och dra nytta av digitaliseringens fördelar genom att göra det obligatoriskt att använda elektroniska metoder för kommunikation och utbyte av handlingar som standard. Samtidigt ska dataskyddet och skyddet av privatlivet respekteras och parternas processuella rättigheter får inte bli lidande. Systemet bör därför ha en decentraliserad struktur som möjliggör direkt kommunikation mellan slutanvändarna.

3.2.3 Förslaget främjar användningen av moderna metoder för bevisupptagning, såsom videokonferens om man behöver höra en person som befinner sig i en annan medlemsstat. Syftet är att säkerställa att direkt bevisupptagning används på ett lämpligare sätt, oftare och snabbare när en person som har hemvist i en annan medlemsstat ska höras som vittne, sakkunnig eller part.

3.2.4 Förslaget avlägsnar rättsliga hinder för godtagande av elektroniska (digitala) bevis, och föreskriver om ömsesidigt erkännande av digitala bevis. Detta kommer att minska den förfaranderelaterade bördan för privatpersoner och företag och begränsa antalet fall där digitala bevis inte godtas.

3.2.5 Syftet med förslaget är att försöka lösa problemet med olika tolkningar av termen ”domstol”, som i dag inte är definierad i förordningen om bevisupptagning, och att på så vis undanröja osäkerhet på detta område.

([1]) Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 (EGT L 174, 27.6.2001, s. 1).

([2]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om upphävande av förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

([3]) Enligt det så kallade parallellavtalet med Danmark (EUT L 300, 17.11.2005, s. 55). Förenade Kungariket och Irland har, i enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 till fördraget, meddelat att de önskar delta i beslutet om och tillämpningen av båda förordningarna.

3.2.6 Förslaget är förenligt med befintliga unionsakter på området för civilrättsligt samarbete och påverkar inte möjligheten att utbyta information mellan myndigheter inom området erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar ([4]), och inte heller i fråga om underhållsskyldighet ([5]), även när sådan information har bevisvärde, varför den ansökande myndigheten kan välja vilken metod som är lämpligast.

3.2.7 Förslaget reglerar möjligheten att låta diplomatiska eller konsulära tjänstemän från en medlemsstat ta upp bevis på en annan medlemsstats territorium och inom det område där de utövar sina funktioner utan att det krävs en föregående framställning till det centrala organet eller den behöriga myndigheten i den medlemsstaten.

3.2.8 För att säkerställa ömsesidigt erkännande av digitala bevis bör sådana bevis som har tagits upp i en medlemsstat i enlighet med dess lagstiftning inte nekas erkännande som bevis i en annan medlemsstat endast på grund av deras digitala natur.

3.2.9 För att ändra eller uppdatera de standardiserade formulären i bilagorna föreskrivs en delegering till kommissionen, i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget.

3.3 *Förordningen om delgivning av handlingar*

3.3.1 Huvudsyftet med förordningens regler är att fastställa enhetliga sätt för översändande av handlingar från en medlemsstat till en annan medlemsstat för att de ska delges i den medlemsstaten. Erfarenheterna från tillämpningen av nuvarande förordning och från Europeiska unionens domstols rättspraxis i dessa frågor har i detta hänseende varit mycket användbara.

3.3.1.1 Dess tillämpningsområde ändras, även om den nuvarande lydelsen avseende andra handlingar än rättegångshandlingar bibehålls. När det gäller rättegångshandlingar kommer förordningen däremot att vara tillämplig i alla situationer där adressaten har hemvist i en annan medlemsstat.

3.3.1.2 Denna nya standard, som innebär att samtliga fall av delgivning av handlingar obligatoriskt ingår i förordningens tillämpningsområde när adressaten har hemvist i en annan medlemsstat, gäller bara delgivning av handlingar avseende stämningsansökan eller stämningsinlagor. När det gäller efterföljande delgivning av rättegångshandlingar under ett rättsligt förfarande har det extra skyddet mindre betydelse.

3.4 Kommunikation och utbyte av handlingar mellan sändande och mottagande myndigheter bör utföras elektroniskt via ett decentraliserat it-system bestående av nationella it-system som sammankopplas via en infrastruktur för säker och tillförlitlig kommunikation. Alternativa (traditionella) kommunikationsmetoder kan dock användas vid oförutsedda och exceptionella störningar av it-systemet.

3.5 Förslaget anger att medlemsstaterna bör hjälpa till att lokalisera vistelseorten för en mottagare i en annan medlemsstat, och följande tre alternativa metoder erbjuds:

— Rättslig hjälp via myndigheter som utsetts av medlemsstaten.

— Tillträde till offentliga bosättningsregister via e-juridikportalen.

— Tillhandahållande av detaljerade uppgifter på den portalen om de tillgängliga metoderna för att lokalisera personer på dess territorium.

3.6 Utländska parter i en tvist kan åläggas att utse en representant för delgivning av handlingar inom ramen för det berörda förfarandet i den medlemsstat där förfarandet äger rum.

3.7 Förfarandet för en adressats rätt att vägra att ta emot en handling om den inte avfattats på eller översatts till ett lämpligt språk förbättras.

3.8 Enligt förslaget åläggs posttjänsteleverantörerna att använda en särskild svarstalong (mottagningsbevis) vid delgivning av handlingar genom posttjänster enligt denna förordning. Likaså införs minimibestämmelser för vilka personer som kan betraktas som behöriga ”ersättningsmottagare” om en posttjänsteleverantör inte kan överlämna en handling till adressaten personligen.

([4]) Rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 (EUT L 338, 23.12.2003, s. 1).
([5]) Rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 (EUT L 7, 10.1.2009, s. 1).

3.9 Förslaget inför elektronisk delgivning av handlingar som en ytterligare alternativ metod för delgivning enligt förordningen.

3.10 Följande två större förändringar införs i händelse av svarandens utevaro:

a) Den domstol som handlägger ett ärende måste sända ett varningsmeddelande om inledande av förfarandet eller om en tredskodom till ett tillgängligt användarkonto för en svarande som uteblivit.

b) Tidsperioden för tillgång till en extraordinär omprövning, från verkan av att tidsfristen för överklagande har löpt ut när det gäller att ompröva erkännandet och verkställigheten av det avgörandet i en annan medlemsstat, fastställs till en enhetlig period på två år från meddelandet av tredskodomen.

4. **Allmänna kommentarer**

4.1 EESK välkomnar kommissionens förslag om ändringar av förordningen om bevisupptagning och av förordningen om delgivning av handlingar, eftersom den rättsliga integrationen mellan medlemsstaterna underlättas när enhetliga förfarandesätt fastställs för deras respektive tillämpningsområden.

4.2 Båda förslagen bidrar till att förbättra det rättsliga samarbetet inom EU, vilket grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande av domstolsavgöranden (artikel 81 i EUF-fördraget), att förstärka området med frihet, säkerhet och rättvisa (artiklarna 3.2 och 67 i EUF-fördraget) samt till att upprätta den inre marknaden (artikel 26 i EUF-fördraget).

4.3 Sammanfattningsvis borde antagandet och tillämpningen av det regelverk som kommissionen föreslår objektivt sett bidra till att avlägsna ett antal osynliga hinder som direkt påverkar alla medborgares liv – medlemsstaternas medborgare såväl som de som är bosatta i EU – liksom handelsflödena för de företag som verkar inom EU.

4.4 För att man ska kunna säkerställa tillgången till rättslig prövning och rättvisa rättegångar måste bestämmelserna i dessa två förslag tillämpas i rättsliga mål och ärenden med gränsöverskridande följder, och de måste fungera korrekt.

4.5 Förslagen ligger också i linje med strategin för den digitala marknaden i samband med e-förvaltning. Detta gäller i synnerhet behovet av att vidta åtgärder för att modernisera den offentliga förvaltningen och uppnå gränsöverskridande samverkan, vilket underlättar kontakterna med medborgarna.

4.6 Förslagen ökar rättssäkerheten och bidrar därmed till att undvika förseningar och onödiga kostnader för privatpersoner, företag och offentliga förvaltningar och åtgärdar brister i skyddet av parternas processuella rättigheter, eftersom de syftar till att undvika försvarslöshet i enlighet med den så kallade principen om jämlikhet i medel.

4.7 Vi framhåller att bestämmelsen om delegerade akter för att uppdatera och ändra bilagorna i de två förslagen till förordning inte är förenlig med EESK:s inställning ([6]) i denna fråga, eftersom förslaget anger att delegeringen ska gälla tills vidare – trots kravet på att delegerade akter endast ska få antas för en begränsad tidsperiod.

4.8 Slutligen anser EESK att friheterna på den inre marknaden inte kan åtnjutas till fullo utan ett verkligt rättsligt område.

5. **Allmänna kommentarer till förordningen om bevisupptagning**

5.1 Förslaget om ändring av förordningen om bevisupptagning syftar till att öka den elektroniska kommunikationen mellan berörda behöriga organ, på bekostnad av den dyrare och långsammare pappersanvändningen, och till att videokonferenser ska användas för att höra personer i en annan medlemsstat – utan att parternas processuella rättigheter på något sätt blir lidande.

5.2 I detta förslag utgår man ifrån att de berörda domstolarna utför sitt arbete effektivt och omsorgsfullt och att principerna om lojalt samarbete och ömsesidigt erkännande – den sistnämnda åberopas uttryckligen för att säkerställa att digitala bevis inte avvisas som bevis (skäl fyra och artikel 18a i förslaget) – till fullo respekteras, men det innehåller inga bestämmelser avseende fall av avslag från domstolens sida till följd av

([6]) EUT C 288, 31.8.2017, s. 29; EUT C 345, 13.10.2017, s. 67.

— oskäliga dröjsmål,

— avsaknad av avslagsgrunder,

— otillräckliga avslagsgrunder.

Sådana fall innebär i praktiken att tillgången till effektiva rättsmedel omöjliggörs, och man bör försöka finna en lösning för att undvika att de förekommer.

5.2.1 Denna omständighet är relevant, eftersom gällande EU-rätt föreskriver att ett avslag från den domstol som handlägger ärendet och är skyldig att begära förhandsavgörande från Europeiska unionens domstol kan utgöra ett allvarligt åsidosättande av staternas skyldigheter enligt EU-rätten ([7]).

5.2.2 Det finns många situationer där en anmodad domstol som inte tjänstvilligt samarbetar kan vålla medborgarnas rättskydd avsevärd skada, i synnerhet det interimistiska skyddet, genom att åberopa undantagsbestämmelser med hänvisning till den nationella suveräniteten, den nationella säkerheten, lag och ordning etc. (se artikel 4.2 i EU-fördraget) eller då det råder oenighet på grund av att förfarandepraxis skiljer sig åt mellan medlemsstaterna.

5.2.3 Denna sistnämnda situation uppstår t.ex. vid *pre-trial discovery*; enligt artikel 23 i Haagkonventionen av den 18 mars 1970 om bevisupptagning i utlandet i mål och ärenden av civil och kommersiell natur får nämligen de fördragsslutande staterna lämna in ett suveränitetsförbehåll för att kunna avslå framställningar om rättslig hjälp som görs under processens förundersökningsfas (efter att talan väckts men innan rättegången inleds).

5.2.4 Även om gällande förordning (EG) nr 1206/2001 inte uttryckligen tar upp frågan så utesluts den från dess tillämpningsområde, vilket framkommer i rådets förklaring 54/01 av den 4 juli 2001 (dokument nr 10571/01, s. 1).

5.2.5 Otillbörliga dröjsmål kan ibland bero på att de anmodade organen inte besitter tillräckliga tekniska kvalifikationer eller på att den tekniska infrastrukturen fungerar dåligt. För att i största möjliga mån motverka och undanröja sådana situationer borde förslaget inrätta någon form av bestämmelse som ålägger medlemsstaterna att säkerställa att deras domstolar uppdateras digitalt och har en lämplig teknisk infrastruktur.

5.3 Vidare bör vissa bestämmelser i förslaget göras mer konkreta. I artikel 1.4 anges t.ex. att med termen domstol avses ”varje rättslig myndighet i en medlemsstat som är behörig att ta upp bevis” i enlighet med förordningen.

5.3.1 Denna definition skulle kunna omfatta offentliga tjänstemän (t.ex. notarius publicus) men den utesluter privata skiljedomsorgan, vare sig det gäller skiljedomsförfaranden inom områdena för investeringar, handel, konsumentärenden eller något annat skiljedomstolsorgan som löser andra sorters frågor.

5.3.2 Därmed erkänner man inte skiljedomstolsorganens viktiga roll för medlemsstaternas, liksom tredjeländers, handelsflöden och ekonomiska flöden.

5.3.3 Vad gäller tredjeländerna kan det uppstå litispendenssituationer eller problem i samband med att de anmodade organen i medlemsstaterna ska verkställa deras beslut (t.ex. ett förbud att väcka eller vidhålla talan). Detta skulle kunna leda till rättsosäkerhet.

5.3.4 Denna restriktiva definition av ”domstol” stämmer förvisso överens med Europeiska unionens domstols rättspraxis, som vanligtvis inte tillåter att privata skiljedomstolsorgan kallas ”domstolar” ([8]).

5.3.5 EESK anser att om Europeiska unionens domstols rättspraxis automatiskt tillämpas på det här området skulle det kunna leda till att skiljedomstolars beslut inte erkänns eller att anmodade domstolar vägrar samarbeta, vilket – i vissa fall – skulle kunna leda till att parterna blir försvarslösa.

([7]) Se förslag till avgörande av generaladvokat Melchior Wathelet i målet C-416/17, Europeiska kommissionen mot Republiken Frankrike, punkterna 95–103.

([8]) I t.ex. följande mål: punkterna 10–13 i målet Nordsee 102/81(1982), punkt 34 i målet Eco Swiss C-126/97(1999), punkt 13 i målet Denuit och Cordier C-125/04(2005), punkt 36 i målet Gazprom C-536/13(2015), punkterna 45–49 i målet Achmea C-284/16 (2018), etc.

5.3.6 Denna bedömning av situationen omfattar dock inte de skiljedomsklausuler mellan investerare och stater som fastställts i bilaterala investeringsavtal, eftersom de inte är förenliga med EU-rätten och inte har någon rättslig verkan om de överlappar med reglerna för den inre marknaden och gör åtskillnad mellan investerare i EU, och därmed blir olagliga, i enlighet med vad Europeiska unionens domstol fastställt i sin rättspraxis genom domen i målet Achmea ([9]).

5.4 Artikel 17b ger också en medlemsstats diplomatiska eller konsulära tjänstemän rätt till bevisupptagning utan att det krävs en föregående framställning på en annan medlemsstats territorium, där de är ackrediterade. Denna behörighet inskränks till rätten att höra medborgare i den medlemsstat de företräder utan tvång i samband med ett rättsligt förfarande som faller inom en domstols behörighet i den medlemsstat de företräder.

5.5 De rättshjälpsuppgifter som dessa tjänstemän enligt förslaget får tillhandahålla bör utvidgas för att anpassas till den rådande situationen i EU, i synnerhet med hänsyn till EU-medborgarnas rätt till fri rörlighet och bosättning och deras företags etableringsfrihet. Följaktligen skulle dessa tjänstemäns bevisupptagning kunna utvidgas till att även omfatta tredjelandsmedborgare, utan att det krävs någon föregående framställning om godkännande, och den mottagande statens egna medborgare om den staten ger sitt godkännande.

5.6 Det är mycket viktigt – vilket EESK håller med om – att inrätta en skyldighet att bistå den sändande medlemsstaten i dess arbete med att fastställa hemvisten för en person som ska delges rättegångshandlingen eller en annan handling i en annan mottagande medlemsstat, i händelse av att hemvisten är okänd.

5.7 När det gäller det här förslaget är det dessutom relevant att beakta EU:s agenda för rättsliga frågor till 2020, som syftar till att stärka de grundläggande rättigheterna, inbegripet de civilrättsliga processuella rättigheterna.

5.8 Digitaliseringsåtgärderna i förslaget beaktar i detta hänseende kraven på dataskydd och skydd av privatlivet i systemet för elektroniska utbyten mellan de berörda domstolarna, såsom inrättandet av en på förhand fastställd krets användare av systemet (endast medlemsstaternas domstolar och rättsliga myndigheter).

5.9 Trots att man förutser att det i framtiden kommer att ske allt fler försök till attacker mot den offentliga it-infrastrukturen (vilkas effekter kan förvärras av de berörda it-systemens ökande sammankoppling), inrättas ingen bestämmelse om hur frågan om ansvarsskyldighet ska lösas om it-attackerna, problem med it-systemet eller dess kollaps leder till att känslig information sprids eller till och med till att bevismaterial i en process förstörs.

5.10 Följaktligen kan medborgarnas rättsskydd avsevärt skadas utan att det finns någon kanal för att utkräva ansvar av skadevållarna. Det kan t.o.m. bli så att enskilda medborgare måste leva med dessa skadeverkningar om skadevållarna åberopar force majeur.

6. **Allmänna kommentarer till förslaget till förordning om delgivning av handlingar**

6.1 EESK anser att förslaget till förordning om delgivning av handlingar kommer att göra de rättsliga förfarandena bättre och snabbare, eftersom samarbetsmekanismerna för delgivningen av handlingar görs enklare och smidigare. Detta kommer att förbättra rättskipningen i mål och ärenden med gränsöverskridande följder, förstärka de civilrättsliga processuella rättigheterna och öka den ömsesidiga tilliten till medlemsstaternas rättssystem.

6.2 Förslaget syftar till att undanröja långa dröjsmål och den vanligt förekommande underlåtenheten att efterleva tidsfrister – situationer som uppstår på grund av att det är de behöriga myndigheterna som översänder handlingarna – genom att föreskriva en skyldighet att översända handlingarna elektroniskt. Dessutom förstärks adressatens rätt till försvar genom olika riktade åtgärder från behöriga myndigheternas sida för att ta itu med osäkerheten i samband med vägran att ta emot en handling eller i händelse av tredskodomar.

6.3 Förslagets stora subjektiva och materiella tillämpningsområde är anmärkningsvärt. Det omfattar alla personer, såväl fysiska som juridiska, vilket omfattar alla näringsidkare, även mikroföretag, och de enda tillåtna undantagen är de som uttryckligen anges (artikel 1.1 och 1.3).

([9]) Domen i målet Achmea, mål C-284/16, som meddelades den 6 mars 2018 (ECLI:EU:C:2018:158).

Man bör harmonisera samtliga språkversioner för att klargöra att förslaget till förordning inte endast avser den handling som inleder förfarandet, utan alla rättsliga dokument inom ramen för förfarandet.

6.4 EESK stöder också de garantier och skyddsåtgärder som fastställs om en adressats ”[v]ägran att ta emot en handling” och det mottagande organets skyldighet att informera om detta. För att skapa jämvikt mellan rättigheterna för alla parter i förfarandet måste svaranden helt och hållet vara införstådd med den handling som ger upphov till förfarandet, och det är därför lämpligt att man använder ett språk som adressaten förstår eller ett av de officiella språken på platsen för delgivningen.

6.5 Vi tycker att bestämmelsen om kompletterande kanaler för delgivning av handlingar, genom posttjänster, direkt delgivning genom stämningsmän, tjänstemän eller andra behöriga personer i den mottagande medlemsstaten samt genom elektronisk delgivning, är lämplig.

6.6 I alla händelser är det viktigaste att skydda och säkerställa handlingens integritet och syfte, vare sig det rör sig om rättegångshandlingar eller andra handlingar.

Bryssel den 17 oktober 2018.

Luca JAHIER
Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs ordförande